

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА
КЕХЛИБАРЕНАТА ОГЪРЛИЦА

chitanka.info

На моята любима учителка по литература

Когато разбрах, че моята любима учителка ще дойде на срещата на нашия випуск, в съзнанието ми бавно изплува един избледнял спомен, свързан с нея — споменът за кехлибарената огърлица.

... Това беше преди 50 години, нейният първи работен ден в нашето училище. Влезе, поздрави ни, а ние започнахме да се споглеждаме. Толкова млада и толкова хубава учителка! А когато започна урокът, забравихме всичко друго.

Дните бързо се занизаха. Уж еднакви, а всеки от тях носеше нещо ново. Заедно с нея тичахме в бурната нощ след Елка и викахме „Невесто!“, а вятърът отнасяше гласовете ни. Заедно изграждахме летище на високия хълм край града и в мечтите си стигахме звездите. Заедно рецитирахме и учехме граматическите правила. Бяхме артисти и тайно пишехме стихове. Тя се смуцаваше от погледите на вече порасналите момчета, а ние, момичетата, се опитвахме да ѝ подражаваме и желанието на много от нас бе да станем учителки.

... Беше в началото. Един ден почти всички отидохме без домашно. Бяхме на рожден ден и някой подхвърли, че ще го препишем в междучасието...

Тъкмо се бяхме навели над тетрадките, когато учителката влезе. Погледът ѝ потъмня, но, без да казва нищо, притвори вратата след себе си. Когато звънецът удари и урокът започна, мълчаливо събра тетрадките и застана зад катедрата. А ние гледахме виновно. И сякаш натезжала от нашите погледи или от свития на гърдите юмрук, изведнъж кехлибарената ѝ огърлица се скъса и зърната се разпиляха из стаята...

Тази огърлица видях отново след десетина години. Вече бях учителка на нейния син. При едно посещение у тях детето доверчиво отвори малко чекмедже. „Всеки път — каза то — когато мама е доволна от своите ученици, нанизва по едно кехлибарче“. Видях познатата огърлица, а до нея имаше купчинка зърна. Дали първото, нанизано на дългата нишка, бе от изненадата, която бяхме подготвили преди десет години? Много мислихме как да спечелим отново

доверието ѝ и тайно организирахме празника на народните будители. Тогава още нямаше интернет и дълго се ровихме из библиотеките, за да открием неизвестни до тогава данни от техните биографии и творчество. Изненадахме и нея, и цялото училище.

... Много години изминаха оттогава. Косите ѝ сигурно вече са побелели. Навярно не ѝ е лесно без глъчката на децата в класната стая, без вперените в нея очи, без мириса на тебешир... Навярно животът ѝ е поднесъл немалко радости, но и много болка и грижи. Както на всички нас, порасналите ѝ ученици.

И понеже не може да има бивши учители, хората с нейната професия си остават такива за цял живот, сигурно често звънят на вратата ѝ и малки, и големи ученици, и студенти. И навярно тя с удоволствие им помага.

Годините ни разделиха, но бих искала да пожелаая на любимата си учителка:

Ако кехлибарените зърна отдавна са се свършили, при всяка твоя победа, при всяко спечелено детско сърце нанизвай на огърлицата кехлибарен есенен лист, кехлибарено зърно грозде. Когато усетиш доверчивата детска длан в своята или простичкото „благодаря“, казано с поглед, вземи и пръска от разтопения бакър на залязващото слънце и я вплети в огърлицата.

И тя ще се превърне в една топла пътека — една истина, една съдба, един живот...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.